

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Marcely Tuscanyové a soudců JUDr. Marty Chrástilové a JUDr. Evy Hodanové ve věci žalobce TRANSPORT LOGISTIC s.r.o., Pod Altánem 1099/83, Praha 10, IČ 41692896, advokátem [údaje o zástupci] proti žalovanému topsped spol. s r.o. pro logistiku a dopravu, Karla Čapka 1, Děčín I, IČ 14864665, advokátem [údaje o zástupci], o zaplacení Kč 130.900 s přísl., o odvolání žalobce a žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem č.j. 20 Cm 123/2008-154 ze dne 9. září 2009, ve znění doplňujícího rozsudku č.j. 20 Cm 123/2008-190 ze dne 23. srpna 2010,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně v bodu I. výroku se potvrzuje.**
- II. Bod II. výroku rozsudku soudu prvního stupně se mění tak, že žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám jeho právního zástupce Kč 44.750 na náhradu nákladů řízení do tří dnů od právní moci rozsudku.**
- III. Žalobce je povinen zaplatit žalovanému k rukám jeho právního zástupce Kč 38.915 na náhradu nákladů odvolacího řízení, do tří dnů od právní moci rozsudku.**

Odůvodnění:

Rozsudkem ze dne 9.9.2009 ve znění doplňujícího rozsudku ze dne 23.8.2010 soud prvního stupně uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci Kč 913 s příslušenstvím na zaplacení přepravného za provedenou přepravu a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ve zbytku uplatněného nároku na zaplacení Kč 129.987 s příslušenstvím žalobu zamítl. Podle žalobních tvrzení žalobce provedl pro žalovaného přepravu 1 ks zásobníku z Děčína do Mouzon, Francie, na základě přepravní přepravy uzavřené dle objednávky žalovaného ze dne 31.5.2007. Žalobce uvedl, že překročil dodací lhůtu předmětné přepravy, když zboží bylo přepraveno do místa vykládky dne 24.8.2007, ačkoliv podle smlouvy mělo být doručeno dne 22.8.2007. Žalobce však má za to, že žalovaný nedoložil existenci škody za překročení dodací

lhůty, proto mu nevzniklo právo na její náhradu a započtením tak nemohlo dojít k zániku pohledávky, uplatněné žalobou. V průběhu řízení dále uvedl, že nárok žalovaného na náhradu škody za překročení dodací lhůty byl ve smyslu ustanovení čl. 30 Úmluvy CMR, uveřejněné vyhl.č. 11/1975 Sb., uplatněn včas.

Žalovaný nezpochybnil nárok žalobce na přepravné, ale uplatnil k započtení proti nároku žalobce svoji pohledávku z náhrady škody Kč 129.987 z důvodu odpovědnosti žalobce za překročení dodací lhůty této přepravy.

Soud prvního stupně jako nesporné skutečnosti zjistil, že mezi účastníky byla uzavřena smlouva o přepravě 1 ks zásobníku (průměr 3 m, výška cca 16 m, váha cca 30 tun) z Děčína do Mouzon, Francie, dále, že žalobce překročil sjednanou dodací lhůtu, když zboží bylo přepraveno do místa vykládky dne 24.8.2007, ačkoliv podle smlouvy mělo být doručeno dne 22.8.2007 a rovněž, že cena za přepravu byla dohodnuta ve výši Kč 130.900, včetně DPH.

Z provedených důkazů má soud prokázáno, mailem žalovaného žalobci ze dne 21.8.2007, že řidič žalobce neměl povolení na 10 nápravový podvozek automobilu, a z toho důvodu německá policie pozastavila u Heidelbergu cca v 17.00 hod. dne 21.8.2007 přepravu nákladu - předmětného zásobníku. Z prohlášení společnosti Chart Ferox a.s. ze dne 25.6.2009 má prokázáno, že zaplatila společnosti W AG částku EUR 4.950. Z prohlášení společnosti A Est Leverage Manutention ze dne 19.5.2009 má soud prokázáno, že společnost W AG zaplatila stejnou částku společnosti A Est Leverage Manutention na základě smlouvy o pronájmu jeřábu pro zvedání předmětného zásobníku za paušální částku EUR 4.950 za pronájem na jeden den – 22.8.2007.

Z uvedených zjištění se podává, že žalobce překročil dodací lhůtu předmětné přepravy a způsobil tak žalovanému škodu ve výši EUR 4.950, odpovídající částce Kč 129.987, která prokazatelně vznikla v příčinné souvislosti s překročením dodací lhůty a spočívá v nákladech za marné přistavení jeřábu v místě vykládky společností A Est Leverage Manutention. Žalobce odpovídá žalovanému za škodu podle čl. 17, 19 a 23 Úmluvy CMR a obrana žalovaného je tak do výše Kč 129.987 oprávněná. Z uvedených důvodů soud prvního stupně přiznal žalobci na zaplacení přepravného částku Kč 913, zbylou po započtení pohledávky žalovaného z náhrady škody na pohledávku žalobce uplatněnou žalobou.

Pokud žalobce namítal, že žalovaný zanedbal prevenci, když nezrušil objednávku techniky, hned jak se od žalobce dozvěděl o nedodržení dohodnuté lhůty přepravy, soud prvního stupně uzavřel, že odpovědnost za překročení dodací lhůty je objektivní, s možností zproštění se odpovědnosti jen z důvodů, uvedených v ustanovení čl. 17 odst. 2 Úmluvy CMR, kterých se však žalobce nedovolával. Kromě toho žalovaný nemohl prevenční povinnost porušit, pokud se o zpoždění přepravy dozvěděl dne 21.8.2007 v cca 17.00 hod, avšak technika byla zajištěna již na následující den a to subjektem odlišným od žalovaného. Soud prvního stupně dále uzavřel, že výše náhrady škody nepřekročila limit stanovený v čl. 23 odst. 5 Úmluvy CMR, když přepravné bylo dohodnuto jako paušální částka ve výši Kč 130.900 včetně DPH, jež je tak možno považovat za dovozní ve smyslu citovaného ustanovení, jehož součástí je i DPH, kterou žalobce rovněž žalovanému vyúčtoval.

Soud prvního stupně proto z uvedených důvodů žalobě v rozsahu Kč 913 s příslušenstvím vyhověl. O nákladech řízení rozhodl s poukazem na ustanovení § 142 odst. 2 o.s.ř. tak, že jejich náhradu žádnému z účastníků nepřiznal z odůvodněním, že poměr úspěchu a neúspěchu účastníků byl v zásadě stejný.

V odvolání proti rozsudku žalobce namítal, že v den zahájení soudního řízení ve věci zaplacení předmětného přepravného byl již nárok žalovaného na náhradu škody překročením dodací lhůty promlčen. Žalobce proto vznáší námitku promlčení nároku žalovaného. Dále uvádí, že soud prvního stupně měl povinnost ve smyslu ustanovení čl. 32 odst. 4 Úmluvy CMR zkoumat i otázku promlčení a neměl se věcně zabývat nárokem žalovaného na náhradu škody. Dále je

žalobce názoru, že soud prvního stupně pochybil i při hodnocení provedených důkazů, pokud dospěl k závěru, že pouhá prohlášení dvou subjektů dokládají újmu, jež měla být žalovanému překročením dodací lhůty způsobena. Soudu prvního stupně dále vytýká, že nezohlednil ustanovení čl. 30 odst. 3 Úmluvy CMR a nezkoumal, zda žalovaný v prekluzivní lhůtě učinil písemnou výhradu překročení dodací lhůty. Dále poukázal na vadu řízení spočívající v tom, že soud prvního stupně nerozhodl o celém uplatněném nároku, kdy rozhodl o přiznání částky Kč 913 s příslušenstvím a nerozhodl o nároku v rozsahu Kč 129.987 s příslušenstvím. Navrhuje proto, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobě se v celém rozsahu vyhovuje a žalobci se přiznává náhrada nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Žalovaný ve vyjádření k odvolání uvedl, že podle jeho názoru soud prvního stupně posoudil předmět sporu i procesní obranou žalovaného po právní stránce správně. Promlčecí doba nároku žalovaného na náhradu škody do podání žaloby neuplynula, neboť se stavěla do doby, než žalobce písemně odmítl reklamaci žalovaného a vrátil mu příslušné doklady, tj. v době od 7.11.2007 do 2.1.2008. Žalovaný v rámci dokazování před soudem prvního stupně předložil listiny ze dne 8.1. a 9.1.2008, kterými provedl započtení své pohledávky z náhrady škody na pohledávku uplatněnou žalobou, má proto za to, že pohledávka žalobce zanikla započtením učiněným v rámci promlčecí doby. Soud prvního stupně proto správně přihlédl k obraně žalovaného a správně ji i právně posoudil. Žalovaný také předložil doklady o tom, že finální odběratel zásobníku 2x objednal v důsledku zpoždění přepravy techniku pro vykládku a také ji 2x uhradil. Taktéž žalovaný doložil, že škoda, která vznikla finálnímu odběrateli zásobníku, byla uhrazena v celém dodavatelsko – odběratelském řetězci smluvních vztahů a nakonec i žalovaným jeho smluvnímu partnerovi společnosti C Ferox. Vzhledem k tomu, že žalobce učinil nesporným, že přepravu zásobníku provedl se zpožděním, má žalovaný za to, že má smysl se zabývat pouze výší škody, kterou prokázal dostatečně. Je rovněž toho názoru, že otázku uplatnění písemné reklamace překročení dodací lhůty soud prvního stupně posoudil správně, když v odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobce v průběhu řízení uvedl, že nárok žalovaného byl uplatněn včas. Písemnou výhradu vznesl žalovaný bezprostředně po té, kdy byl žalobcem informován o zpoždění přepravy. Navrhuje, aby odvolací soud napadený rozsudek soudu prvního stupně potvrdil a přiznal žalovanému náhradu nákladů odvolacího řízení.

V odvolání proti bodu II. výroku o nákladech řízení žalovaný namítal, že v řízení o nároku na zaplacení přepravného za provedenou přepravu zásobníku, uplatněnou žalobou, byl žalovaný v řízení úspěšný, proto mu měla být přiznána náhrada nákladů řízení podle ustanovením § 142 odst. 3 o.s.ř. s přihlédnutím k tomu, že ve věci měl neúspěch jen nepatrný. Navrhuje proto, aby odvolací soud změnil výrok II. napadeného rozsudku tak, že žalovanému přizná náhradu nákladů řízení před soudem prvního stupně ve výši, specifikované v podaném odvolání. Dále požádal o náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí soudu prvního stupně podle § 212 a § 214 odst. 1 o.s.ř. a dospěl k závěru, že rozhodnutí ve věci samé je správné a pokud jde o výrok o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně je dán důvod k jeho změně.

Odvolací soud z obsahu spisu zjistil, že vadu řízení, spočívající v nerozhodnutí o části nároku na zaplacení Kč 129.987 s příslušenstvím, soud prvního stupně sám napravil, neboť v doplňujícím rozsudku ohledně této části nároku žalobu zamítl (§ 166 o.s.ř.).

Obsahem spisu je osvědčeno, že návrhem na zahájení řízení ze dne 26.8.2007 se domáhal žalobce na žalovaném zaplacení Kč 130.900 s příslušenstvím na zaplacení přepravného za přepravu, provedenou na základě objednávky přepravy ze dne 31.5.2007 žalovaného. Žalovaný provedení předmětné přepravy a vyúčtované přepravné nezpochybňoval, namítal však započtení svého nároku na náhradu škody ve výši Kč 129.987, vzniklou překročením dodací lhůty předmětné přepravy žalobcem. V řízení soud prvního stupně vyšel z nesporných tvrzení účastníků a provedených důkazů a dospěl k závěru, že žalobci vzniklo právo na zaplacení přepravného ve

výši Kč 130.900 s příslušenstvím, v řízení však byla prokázána důvodnost obrany žalovaného a odpovědnost žalobce za vznik škody žalovanému překročením dodací lhůty ve výši Kč 129.987, proto po započtení obou nároků zanikla pohledávka žalobce uplatněná žalobou do výše Kč 129.987, nárok je tak oprávněn pouze v rozsahu Kč 913 s příslušenstvím.

Odvolací soud se uvedenými závěry soudu prvního stupně ztotožnil.

Z nesporných tvrzení účastníků v řízení před soudem prvního stupně, má odvolací soud shodně jako soud prvního stupně prokázáno, že mezi žalobcem a žalovaným byla uzavřena smlouva o přepravě 1 ks zásobníku (průměr 3 m, výška cca 16 m, váha cca 30 tun) z Děčína do Mouzon, Francie, na základě objednávky přepravy žalovaného ze dne 31.5.2007, akceptované žalobcem. Provedení přepravy i překročení dodací lhůty přepravy, kdy podle smlouvy měla být přeprava uskutečněna na místo doručení dne 22.8.2007, avšak byla provedena s dvou denním zpožděním, je rovněž mezi účastníky nesporné, stejně jako cena za přepravu, která byla dohodnuta ve výši Kč 130.900, včetně DPH.

Dále je obsahem spisu osvědčeno, že při jednání dne 15.6 a 5.8.2009 soud prvního stupně ke vzniku škody provedl všechny žalovaným k tomu označené a předložené důkazy, přesto v odůvodnění rozsudku některé, z nich zjištěné rozhodné skutečnosti, chybí. Odvolací soud proto opakoval tyto důkazy, aby byla všechna relevantní skutková zjištění ke vzniku škody na straně žalovaného, v důsledku překročení dodací lhůty předmětné přepravy, postavena najisto. Rovněž odvolací soud k námitce neexistence písemné výhrady překročení dodací lhůty ve smyslu ustanovení čl. 30 bod 3 Úmluvy CMR a k námitce promlčení nároku žalovaného na náhradu škody, vznesené v průběhu odvolacího řízení žalobcem, opakoval důkazy e-mailem žalovaného ze dne 24.8.2007 a podáním žalovaného ze dne 24.11.2008, doručeným soudem dne 1.12.2008.

Odvolací soud z podání žalovaného ze dne 24.11.2008, doručeného soudem dne 1.12.2008, zjistil, že jím započítává žalovaný na nárok uplatněný žalobou svůj nárok na náhradu škodu ve výši Kč 129.987, vzniklé překročením dodací lhůty předmětné přepravy žalobcem. Toto zjištění učinil odvolací soud proto, aby bylo možno posoudit promlčení nároku žalovaného na předmětnou náhradu škody, neboť obsahem spisu nemá odvolací soud prokázanu skutečnost, že podáním žalovaného ze dne 8.1.2008 došlo platně k úkonu započtení, pokud v tomto podání se pouze uvádí, že žalovaný, ...provede (tzn. teprve v budoucnu) již avizovaný zápočet...“. Pokud jde o podání ze dne 9.1.2008, v něm sice je učiněn úkon započtení, není však prokázáno, zda a kdy se dostalo toto podání do dispozice žalobci, který jeho doručení popíral a v rozhodnutí soudu prvního stupně k těmto skutečnostem rovněž chybí příslušná skutková zjištění.

Uvedenými zjištěními z podání žalovaného ze dne 24.11.2008 má odvolací soud prokázán úkon žalovaného učiněný k započtení svého nároku náhradu škodu ve výši Kč 129.987, vzniklé překročením dodací lhůty předmětné přepravy, na nárok na zaplacení přepravného, uplatněný žalobou.

Podle ustanovení čl. 32 Úmluvy CMR bodu 2. písemná reklamace staví běh promlčecí doby až do dne, kdy dopravce reklamaci písemně odmítne a vrátí k ní připojené doklady. Je-li reklamace zčásti uznána, běží promlčecí doba toliko u té části reklamace, která zůstala sporná. Důkaz o přijetí reklamace nebo o odpovědi na ni a o vrácení dokladů přísluší té straně, která se na tyto skutečnosti odvolává. Pozdější reklamace v téže věci běh promlčecí doby nestaví. Podle bodu 3. s výjimkou ustanovení odstavce 2 řídí se stavení běhu promlčecí doby právem platným u soudu, u něhož se právní věc projednává. Totéž platí i pro přerušení promlčení.

Podle ustanovení § 388 odst. 2, písm. a) obč.zák. i po uplynutí promlčecí doby může oprávněná strana uplatnit své právo při obraně nebo započtení, jestliže obě práva se vztahují k téže smlouvě.

Podle ustanovení § 404 odst. 1 obč.zák. bylo-li právo, jež podléhá promlčení, uplatněno v soudním nebo rozhodčím řízení ve formě protinároku, přestává u něho běžet promlčecí doba dnem, kdy bylo zahájeno soudní nebo rozhodčí řízení ohledně práva, proti němuž protinárok

směřuje, jestliže se jak nárok, tak i protinárok vztahují k téže smlouvě nebo k několika smlouvám uzavřeným na základě jednoho jednání nebo několika souvisejících jednání.

Hodnocením shora uvedených skutkových zjištění dospěl odvolací soud k závěru, že nárok na náhradu škody, uplatněný v průběhu řízení dne 1.12.2008 žalovaným v obraně proti žalobou uplatněného nároku, promlčen není. Promlčení doba k jeho uplatnění, jako protinároku z téže smlouvy, ze které byl uplatněn žalobou požadovaný nárok, se stavěla podáním žaloby dne 29.8.2008 o nároku na zaplacení přepravného z téže přepravní smlouvy, přitom nárok na náhradu škody překročením dodací lhůty vznikl překročením této doby a vynaložením nákladů v souvislosti s tím, tj. dne 22.8.2008.

K námitce neexistence písemné výhrady překročení dodací lhůty předmětné přepravy, vznesené žalobcem v odvolání, odvolací soud opakovat důkaz listinou, e-mailem žalovaného ze dne 24.8.2007, adresovaného žalobci. Zjistil z něj, že se týká přepravy Děčín – Francie, Mouzon – 29.420 kg, zásobník VT 69, nákladka 17.8.2007, sjednaný termín vykládky 22.8.2007. Uvádí se v něm, že vzhledem k nedodržení termínu dodání zásobníku VT 69 do DDU Mouzon, Francie, budou veškeré vícenáklady (marné nájezdy jeřábů, čekání, servisní technici...) přeúčtovány (žalobci) v plné výši.

Odvolací soud hodnotí předmětnou listinu tak, že svým obsahem i formou vyhovuje požadavkům ustanovení čl. 30 bod 3 Úmluvy, když je z něho zřejmé učinění výhrady žalovaným vůči žalobci k nedodržení sjednané doby dodání přepravované zásilky na místo určení ve sjednané lhůtě dodání. Přitom použití formy e-mailové korespondence k činění úkonů mezi účastníky je v oblasti přepravy obvyklé. Odvolací soud hodnotí tuto námitku uplatněnou v odvolacím řízení žalobcem jako neopodstatněnou a rovněž jako účelovou, když v řízení před soudem prvního stupně učinil podáním ze dne 20.4.2009 nespornou otázku včasné namítané reklamace (výhrady) pozdního dokončení předmětné přepravy, s tím, že nadále neuplatňuje prekluzivní námitku ve smyslu ustanovení čl. 30 bod 3. Úmluvy CMR.

K prokázání existence škody, spočívající ve vynaložení nákladů v souvislosti s překročením dodací lhůty předmětné přepravy, jejíž náhradu žalovaný uplatnil v obraně proti žalobou uplatněnému nároku na přepravné, odvolací soud opakovat níže uvedené důkazy.

Z faktury č. 510764 (čl. 46, český překlad na čl. 84) zjistil, že jí účtuje společnost A Est Levage Manutention, dále jen společnost A, společnosti W AG jako příjemci zásilky, za pronájem jeřábu 110 t a 90 t a další techniky zde uvedené, za den 22.8.2007, částku EUR 4.950 (s DPH EUR 5.920). Ze smlouvy o poskytnutí zvedacích zařízení na staveništi v Mouzonu ze dne 13.8.2007 mezi uvedenými společnostmi na den 22.8.2007, za paušální cenu EUR 4.950 za jeden den, že smlouva je podepsána zástupci obou společnostmi. Z prohlášení společnosti A ze dne 19.5.2009 (čl. 103), že uvedená společnost potvrzuje kromě jiného, že jí byla dne 26.10.2007 společností W AG zaplacená faktura č. 510764 za pronájem jeřábů za den 22.8.2007. Z dokladů na čl. 134 a 135 – výpisy z účtu společnosti W AG bylo zjištěno, že dne 25.10.2007 zaplatila společnosti A fakturu č. 510764 z 18.9.2007 na EUR 5.920 (EUR 4. 950 + DPH).

Z faktury č. 98209147 ze dne 29.10.2007 (český překlad na čl.82) zjistil, že jí účtuje společnost W AG společnosti Chart Ferox a.s., [obec], jako odesílateli předmětné zásilky, částku EUR 4.950, z důvodu reklamace C 330, za přistavení jeřábu dne 22.8.2007. Z prohlášení společnosti Chart Ferox a.s. ze dne 25.6.2009 (čl. 117) zjistil, že společnosti W AG zaplatila fakturu č. 98209147 dne 3.12.2007. Z dokladu – výpisu z účtu společnosti Chart Ferox a.s. (čl. 119 a čl. 118) bylo zjištěno, že dne 3.12.2007 byla odepsána z jejího účtu na účet společnosti W AG částka EUR 8.281, sestávající z částky EUR 4.950 podle faktury č. 98209147 (a z další částky EUR 3.331, nesouvisející s tímto sporem).

Z výpisu účtu u Komerční banky (čl. 129) bylo zjištěno, že dne 3.1.2008 byla odepsána z účtu společnosti Chart Ferox a.s. částka EUR 4.940 na účet společnosti žalovaného.

Z uvedených důkazů má odvolací soud prokázáno, že částka EUR 4.940, tj. Kč 129.987, představuje náklady, vynaložené za marné přistavení jeřábů a další techniky v souvislosti s nedodržením dodací lhůty předmětné přepravy ze strany žalobce, v řetězci obchodních vztahů všech společností zúčastněných na předmětné přepravě, počínaje společností A, jako pronajímatele jeřábů, přes společnost W AG, jako příjemce zásilky, společnost Chart Ferox a.s., jako odesílatele zásilky, společnost žalovaného, jako smluvního partnera společnost Chart Ferox a.s. a konče společností žalobce, smluvního partnera žalovaného z předmětné přepravní smlouvy, ze které žalovaný vůči žalobci uplatnil svůj nárok na náhradu škody.

K námitce nedostatku příčinné souvislosti mezi jednáním žalobce a vznikem a výší škody, vznesené žalobcem, odvolací soud uvádí, že tento nárok je třeba posuzovat ve smyslu ustanovení § 756 obch.zák. a čl. 1 Úmluvy CMR podle této mezinárodní smlouvy, neboť předmětná přeprava byla provedena v režimu této Úmluvy. Odpovědnost za škodu vzniklou při této přepravě je odpovědností objektivní, z čehož vyplývá, že není třeba zkoumat porušení smluvní povinnosti, ani příčinnou souvislost mezi jednáním dopravce a vznikem škody. Škoda ve smyslu ustanovení čl. 17 bodu 1 Úmluvy CMR vzniká již samotným překročením dodací lhůty a je proto třeba doložit pouze tu skutečnost, zda náklady tím vzniklé byly vynaloženy a v jaké výši. Tyto rozhodné skutečnosti byly v řízení prokázány, jak je výše uvedeno. Námitka žalobce není proto opodstatněná.

K namítané nesprávné výši požadované náhrady škody bylo odvolacím soudem shodně jako soudem prvního stupně zjištěno, že odpovídá ustanovení čl. 23 bodu 5 Úmluvy CMR, kdy dovozní ve smyslu tohoto ustanovení představuje podle názoru odvolacího soudu veškeré výdaje vynaložené na přepravu, které v daném případě činí náklady přepravného spolu s DPH, jejich výše by také při pravidelném chodu věcí byla žalobci žalovaným na přepravné zaplacená.

Z uvedených důvodů dospěl odvolací soud ke stejnému závěru jako soud prvního stupně, že uplatněný nárok na přepravné ve výši Kč 130.900 zanikl započtením s existující pohledávkou žalovaného z náhrady škody ve výši Kč 129.987. Pokud soud žalobci napadeným rozhodnutím přiznal částku ve výši Kč 913 s příslušenstvím, rozhodl správně, proto jeho ve výroku správné rozhodnutí podle ustanovení § 219 o.s.ř. odvolací soud potvrdil.

Pokud jde o rozhodnutí o náhradě nákladů řízení před soudem prvního stupně, k odvolání žalovaného odvolací soud zjistil, že je nesprávné. V dané věci o zaplacení přepravného ve výši Kč 130.900 s příslušenstvím, které bylo žalobci přiznáno ve výši Kč 913 měl žalovaný neúspěch pouze v nepatrné části, proto mu podle ustanovení § 142 odst. 3 o.s.ř. měla být přiznána náhrada nákladů řízení v plné výši. Žalovanému před soudem prvního stupně vznikly náklady řízení ve výši Kč 44.750, sestávající z odměny za právní zastoupení Kč 29.560, podle ustanovení § 3 odst. 1 vyhl.č. 484/2000 Sb., šesti paušálních náhrad po Kč 300 dle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb., k úkonu převzetí zastupování, podání žaloby a jednání před soudem prvního stupně dne 16.3, 15.6, 5.8. a 9.9.2009, z cestovních výdajů na trase [obec] – [obec] n.L. na jednání dne 15.6.2009 Kč 299 a na jednání dne 16.3, 5.8. a 9.9.2009 po Kč 285,80, z nákladů na překlad listin do českého jazyka Kč 4.776 a z náhrady DPH Kč 7.458.

V odvolacím řízení měl rovněž žalovaný úspěch, proto mu podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o.s.ř. odvolací soud přiznal náhradu nákladů odvolacího řízení ve výši Kč 38.915, sestávající z odměny Kč 29.400, podle ustanovení § 3 odst. 1 vyhl.č. 484/2000 Sb., dvou režijních náhrad po Kč 300 k úkonu písemné vyjádření k odvolání a účasti na jednání odvolacího soudu, podle § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb., z cestovních výdajů na trase [obec] – [obec] a zpět Kč 1.469, z náhrady za ztrátu času Kč 800 a z náhrady DPH Kč 6.485.

Poučení:

proti tomuto rozhodnutí není odvolání přípustné, ledaže na základě dovolání

podaného do dvou měsíců od jeho doručení Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím Krajského soudu v Ústí nad Labem dospěje dovolací soud k závěru, že rozhodnutí má po právní stránce zásadní význam.

Pokud povinný dobrovolně nesplní, co je mu pravomocným rozhodnutím uloženo, může oprávněný požádat o soudní výkon rozhodnutí postupem podle části šesté občanského soudního řádu.

Praha 16. února 2011

Mgr. Marcela Tuscanyová
předsedkyně senátu